

Božská Kleopatra

Valery Esperian

ALEXANDRIE, 55 PŘED KRISTEM, PTOLEMAIOVSKÁ DYNASTIE,
KLEOPATRA MÁ 14 ROKŮ

Vmysli jí vytanul jasný obraz Ptolemaiova divadla – ale jen na kratičký okamžik, jako když sokol mávne křídly. Vzpomínka na Řím ustoupila výhledu, na který se v tu chvíli právě dívala. Jeho krása zastínila i město, které se časem proměnilo už jen ve vzdálenou vzpomínku.

Kleopatra pozorovala trojveslice uvázané u Velkého přístavu a u přístavu Eunostos. Oba přístavy dělila hráz Heptastadion spojující pevninu a ostrovem, na kterém stál maják na ostrově Faros.

Nezměrná konstrukce se zvedala od země ze své dokonalé čtvercové základny. Její mohutná silueta se jasně rýsovala proti obloze a svou výškou mohla soupeřit dokonce s Velkou pyramidou postavenou před mnoha stoletími faraonem Cheopsem. Světlo na jejím vrcholu bylo možné vidět ze vzdálenosti mnoha kilometrů.

Kleopatra sledovala její profil a přitom pomalu zvedala hlavu s tím, jak se zvedal její pohled. Když pohlédla na velký plamen umístěný na vrcholu majáku, musela přivřít oči, aby ji neoslepila záře, jež si nezadala s jasnem slunečního kotouče boha Re.

Prudká bolest v zátylku ji donutila zasténat, jako by ji snad chtěl potrestat bůh za tu svatokrádežnou myšlenku. S úsměvem si masírovala spodní část

krku, bolest určitě nezpůsobil vznešený bůh. To kvůli ohromné výšce majáku musela vždycky zaklonit hlavu tak, až slyšela praskání obratlů.

Z plných plic nasála vzduch prosycený vůní moře a pouště, která jí tolik chyběla. Musely uplynout celé tři roky, než se egyptská metropole mohla stát svědkem faraonova návratu, poté co skončila vzpoura lidu, kvůli níž byl nucen uprchnout do města ovládajícího celé Středomoří.

Přitom ale věděla, že Řím není jen vzpomínka – už celé měsíce byly jeho vojenské oddíly usazeny v Alexandrii. Netrvalo dlouho, vzbouřence vyhnaly a město odevzdaly znovu do rukou faraona. Po zádech jí přeběhl mráz při pomyslení, jak snadno římské armády ukončily státní převrat faraonových odpůrců a rychle tak zničily sebemenší ohnisko vzpoury.

„Prosím za prominutí, princezno,“ ozval se sluha, který se objevil u vstupu na terasu a ukláněl se před ní. „Faraon žádá, abys k němu přišla.“

„Řekni otcí, že za chvíli budu u něho.“

Sluha se vzdálil a nechal Kleopatru ve společnosti majáku, jehož plamen hořel téměř tak jako zvědavost, která se jí teď zmocnila. Proč si ji faraon přeje vidět?

Opustila rozlehlou terasu a vydala se dlouhou chodbou, která protínala křídlo královského paláce. Kráčela ve světle zlatých a stříbrných lamp visících ze stropu. Jejich světlo se odráželo na nádherných mozaikách, zobrazujících barevné siluety posvátných zvířat jako kočka, pták ibis a krokodýl. Myslí jí vířily stále neodbytnější myšlenky. Možná jí otec jen chce oznámit, že se římským oddílům v hlavním městě už podařilo ovládnout také židovské čtvrtě, které bylo nejobtížnější potlačit a kam se její starší sestra Berenika, když se sama prohlásila královnou Egypta, po příchodu římské armády uchýlila. V tom případě si bude muset dát velký pozor, aby nedala najevo, že to všechno už ví, protože panovník by určitě neoceníl její upřímnost, ale naopak by to jistě považoval vůči sobě za drzost. Koneckonců jen inteligentní člověk dokáže ocenit intelekt, zatímco výsadou omezených lidí je vnímat vždy schopnosti druhých jako obyčejný projev chlubení nebo arogance, ne-li dokonce hrozbu vlastního postavení. A to se stávalo skutečností, když podobní lidé zastávali vysoké postavení. Její otec toho byl jasným příkladem.

Hned nato ji však napadla jiná myšlenka. Je možné, že Ptolemaios XII. konečně učinil nějaké rozhodnutí ve věci spoluvlády království.

Vnímal, jak se tlukot jejího srdce zrychluje a jak se v ní náhle zvyšuje napětí. Kleopatra IV. Triféna, Bereničina matka, zemřela už před mnoha lety a její starší sestra tak dávno ztratila možnost stát se královnou. Naopak, po své zradě by dokonce riskovala, že přijde o hlavu.

Usmála se při pomýšlení na dvojí uspokojení, které by jí to přineslo; být korunována na královnu a zároveň si vychutnat porážku, kterou by utrpěla Arsinoé. Ačkoliv si byla vědoma, že je mladší dcera, nikdy se nevzdala myšlenky, že zaujme roli vládkyně. Jak ji zná, určitě se činí, aby toho dosáhla všemi svými proradnými způsoby.

Už v raném věku se ta zmije snažila svým lichocením zalíbit otci – a teď v tom pokračovala ještě drzejším způsobem.

Kleopatra si dobře pamatovala, jak její zbožňovaná sestra začátkem roku překročila práh, který dělí dívku od ženy. Ani invaze armády Parthů do hlavního města Egypta nevyvolala takový zmatek a povyk, jaký spustil ten jedovatý had, který si dal hodně záležet na tom, aby celý královský palác věděl, co se děje. Běhala sem a tam a naplněná pýchou na všechny křičela, jaká změna se udála s jejím tělem. Zarazila se až ve chvíli, kdy ji zastavil Ganymédes, mladý eunuch, který byl u dvora teprve krátce. Zavedl ji k faraonovi, který tu „úžasnou“ novinu přivítal s přehnanou radostí. O tom, že takovou událost otec přivítá s velkým potěšením, nikdy nepochybovala.

Aniž si toho všimla, dostala se na několik kroků od vstupu do korunního sálu. Strážce se postavily do pozoru, uchopily kopí a dokořán jí otevřely dveře. Kleopatra vykročila vpřed a přitom si přála, aby svého otce nezašla ve společnosti Arsinoé.

Avšak první osoba, kterou uviděla, nebyl ani Ptolemaios, ani sestra. Když před sebou uviděla působivou postavu mladého muže ve výstroji římských legionářů s dlouhým pláštěm na ramenou, zastavila se na prahu. Pohled zaražené Kleopatry se setkal s pohledem vojáka, který se na ni taky upřeně zadíval.

„Veliteli, představuji ti svou dceru Kleopatru.“

Faraon stál za zády Římana, který svou velikostí Kleopatře dokonale zakrýval pohled na otcovu malou postavu.

„Jen pojď,“ dodával jí odvahy faraon. „Pozdrav velitele Marca Antonia. To díky jeho velení se římským oddílům v tak krátké době podařilo osvobodit Alexandrii od uchvatitelů.“

Kleopatra, zcela ponořená do očí římského vojáka, nevěnovala panovníkovým slovům žádnou pozornost. A soudě podle úsměvu, s jakým se k ní obracel, ani on faraona neposlouchal.

„Veliteli, je mi ctí, že tě poznávám,“ odhodlala se nakonec říct, obdivujíc přitom nejen jeho urostlou postavu, ale také tvář orámovanou krátkým voussem. I ta byla velmi příjemná. Musela si přiznat, že během svého pobytu v Římě před několika lety viděla hodně Římanů, žádný z nich se mu svou přitažlivostí však nemohl rovnat.

Panovník se mezi ně vložil a přerušil tak Římana, který už otvíral ústa, aby opětoval pozdrav.

„Řekl bych, že teď, když jsme se jeden druhému představili, můžeme pokračovat v našem rozhovoru,“ prohlásil a našpulil rty, jak to dělal vždycky, když se mu něco nezamlouvalo. A Kleopatra znala otce příliš dobře, než aby jí uniklo, že ony pohledy vzájemného porozumění mezi ní a novým příchozím neunikly jeho pozornosti a vůbec se mu nelíbily.

„Veličenstvo,“ začal Říman, když ke Kleopatře vyslal další letný úsměv. „I ta nejmenší ohniska vzpoury jsou už uhašená. Moje oddíly kontrolují ulice města a tvoje svrchovanost byla zcela uznána. Věřím proto, že legie, které dal guvernér Gabinus k dispozici, splnily úkol, který dostaly, takže...“

„To nestačí!“ vyhrkl faraon a rychle vstal. „Je třeba, aby celá Alexandrie pochopila, že podobný odpor proti vlastnímu panovníkovi bude mít nutně strašlivé následky.“

Kleopatra zpozorovala, jak otci nabíhají žíly na krku. Nikdy neviděla, že by reagoval takovým způsobem. A to ani tenkrát, když byli donuceni opustit rychle hlavní město, pronásledovaní vzbouřenci. Postavila se zcela vědomě po bok římského velitele. Ačkoliv ho neznala, něco jí říkalo, že není bez zkušeností, a působil na ni dojmem člověka mnohem vyrovnanějšího, než kdy byl její otec.

„Co dalšího si přeješ, abych udělal?“ zeptal se Antonius. „Tvoje dcera Berenika byla uvězněna a předána do tvých rukou. Mnozí její následovníci jsou mrtví a s nimi i jejich krátká vláda. Teď už zbývá jen dohlédnout, aby se podobné události neopakovaly.“

„Je zapotřebí exemplární trest!“ hřímal Ptolemaios. „A především musí být odsouzena ta, která byla mou dcerou.“

„Takové rozhodnutí je na tobě,“ odvětil bez zaváhání Říman. „Ale nečekej, že to bude Řím, kdo rozsudek vykoná. Dohoda, kterou jsi uzavřel, předpokládala jen to, aby ses vrátil k vládě, a to se taky stalo.“

Faraon vstal, přistoupil k muži a pak zvedl hlavu, aby se mu mohl podívat přímo do očí.

„Právě jsi řekl, že Řím dohlédne na to, aby se vyloučilo další nebezpečí.“

„Je to tak. A proto legie...“

„Legie nestačí. Je nutné vyrvat zlo i s kořeny.“ Ptolemaios o krok ustoupil a začal chodit sem a tam. „Chci, aby všichni ti, na které padne jen stín podezření ze zrady vlastního panovníka, byli potrestáni. Musím se chránit před tím, aby se nic podobného neopakovalo. Jediná možnost, jak toho dosáhnout, je hromadná poprava.“

Kleopatra nevěřila vlastním uším. Faraon byl vždycky špatný panovník, ale nikdy nebyl krvelačný. Teď se ale zdálo, že mu našeptával sám bůh Seth.

„Veličenstvo,“ namítl Antonius, „je tu řeč o několika tisících lidí.“

„Jsem si jist, že Řím čelil mnohem početnějším a nebezpečnějším odpůrcům, než jsou oni,“ opáčil Ptolemaios zlomyslně.

„Ty bys chtěl, aby Řím zabil tolik lidí místo tebe?“

„Jestli to je pro bezpečí Alexandrie, pak ano, veliteli.“

„Odpusť, otče,“ zasáhla Kleopatra. „Myslím si, že zmasakrovat tisíce lidí není od panovníka ten nejmoudřejší čin.“ Ptolemaios otevřel překvapením ústa a zadíval se na dceru, jako kdyby se objevila až teď. Kleopatra pocho-pila, že mluvila příliš impulzivně a že otci v přítomnosti cizince prokázala jen málo respektu. Jedna její část ji však nutila, aby toho nedbala a řekla beze strachu, co si myslí.

„Nikdo tě nežádal o tvůj názor!“ zařval panovník. „A teď buď zticha a diskusi nech na nás.“

„Prosím znovu za odpuštění, otče,“ zvolala Kleopatra rozhodnutá neustoupit a jednou provždy ukázat panovníkovi, že má potřebné vlastnosti k tomu, aby mohla převzít roli královny. Věděla však, že se na ni bude zlobit ještě víc než dosud. „Neměla jsem v úmyslu tě urazit,“ pokračovala a snažila se uklidnit faraonův hněv. „Chtěla jsem jen udělat něco pro to, aby v tobě všichni viděli velkého muže. A lid, který je spokojený se svým vládcem, je ten nejlepší ochranný štít proti další vzpourám...“

„Už dost,“ přerušil ji Ptolemaios. „Povolal jsem tě sem jen proto, že jsem tě chtěl představit veliteli Antoniovi teď, když jsi moje nejstarší dcera, a ne

proto, abych se radil o politických rozhodnutích s drzou holkou. Takže ti poručím, aby ses vzdálila,“ uzavřel mávnutím ruky.

Kleopatra cítila, jak se jí vzteky chvějí paže. A nejen kvůli tuposti, kterou teď otec ukázal a na kterou už byla zvyklá. Bylo to vlastní selhání, co ji šířilo uvnitř. Když není schopná přesvědčit jednoho zjevného hlupáka, jakým je faraon, jak bude moci zítra, až se stane královnou, vést jednání s vládci jiných států a s mocným Římem především? Uvědomila si, že na rozdíl od toho, co si myslela doposud, se musí ještě mnoho naučit. Dopustila se stejné chyby, jakou často vídala u otce – zpučnosti. A pomyšlení, že se podobá otci, ji v té chvíli tížilo ze všeho nejvíc. Uvažovala, jak napravit napáchanou škodu, když vtom Marcus Antonius postoupil o krok dopředu.

„Veličenstvo,“ začal, „vidím, že slova princezny Kleopatry jsou neobyčejně moudrá, když uvážíme, že je to mladá dívka. Cítím nutnost složit ti poklonu, že jsi vychoval tak mimořádnou dceru,“ pokračoval vojevůdce a vrhl spiklenecký pohled na Kleopatru. Chvíli jí trvalo, než překonala údiv, a pak naznačila, že rozumí. Ten Říman se jí opravdu začínal líbit, a nejen proto, jak vypadal. Na faraonově tváři se znovu objevil překvapený výraz. Nevěřicně se díval chvíli na Kleopatru, chvíli na Antonia. Otevřel ústa, aby něco řekl, ale Antonius mu nedal příležitost.

„Je to tak,“ ujal se vojevůdce znovu slova, „kdybys zabil část lidu Alexandrie, vypadal bys jako krvelačný despota a jen bys posílil myšlenku, že činy, které vykonala tvá dcera Berenika a její vzbouřenci, nebyly tak zcestné.“

Při těch slovech měl Ptolemaios napjatý, téměř zlostný výraz. Kleopatra očekávala výbuch hněvu, ale Marcus Antonius faraona znovu předešel.

„A to jistě není to, co bychom chtěli. Je to tak? V našem společném zájmu – v zájmu tvém i zájmu Říma – je především to, aby egyptský lid a hlavně lid Alexandrie jednou provždy pochopil, jak je požehnaný, když se může těšit moudré vládě panovníka, jako jsi ty.“

Faraon nejprve sraštil čelo, pak se ale na jeho tváři rozhostil uvolněný výraz.

„Snad máš pravdu, veliteli.“ Rychle se podíval na Kleopatru.

„Oba máte pravdu,“ dodal, ještě než se znovu posadil na trůn. „Budiž. Ušetříme zrádce, ale jen ty, proti kterým nemáme zřejmé důkazy. Osud Bereniky je naopak zpečetěn spolu s osudem jejího následovníka.“ Kleopatře nezbyvalo než uznat schopnosti, které Říman prokázal. Pochopil, jak jedno-duše faraon uvažuje, jaké jsou jeho slabosti, a využil toho ve svůj prospěch.

A nakonec svým šikovným pochlebováním dosáhl výsledku, kterého nedosáhla ona. To je u vojáka rozhodně neobvyklá vlastnost. Něco jí říkalo, že o tom muži v Římě ještě uslyší, a nejen tam. A až se jednou stane královnou, tak si na něho vzpomene.

„Výborně, Veličenstvo. Vidím, že se nám nakonec podařilo najít společnou řeč,“ řekl s uznáním velitel. „Nechť je to ku prospěchu spojení mezi Římem a Egyptem. A teď, jestli nemáš další otázky, dovolím si odejít, čekají mě další úkoly.“

Faraon jen kývl hlavou na souhlas. Antonius krátkou úklonou pozdravil panovníka, zamířil ke dveřím a odešel. Předtím se však ještě naposledy usmál na Kleopatru, která úsměv s radostí opětovala.

„Otče, jestli dovolíš, chtěla bych také odejít,“ řekla.

„Ne, ty zůstaň,“ ozval se Ptolemaios. V té chvíli Kleopatra pochopila, že klid, který dával najevo před chvílí, byl jen zdánlivý. A že to nejtěžší teprve přijde.

Ptolemaios XII. se k ní přiblížil téměř na dosah. Otcova tvář teď byla tak blízko té její, že mohla cítit dech, který zapáchal kořeněným vínem.

„Máš se ještě hodně co učit, dceruško.“ V Ptolemaiových očích bylo úplně jiné světlo než to, které v nich obvykle viděla. Naopak, celé otcovo chování se jí toho dne zdálo velmi zvláštní. Muž, kterého znala, byl nevalného rozhledu a skromných schopností, navyklý spíše si dopřávat, než plnit své povinnosti. Nedbalost nakonec byla zjevná v jeho vládnutí i v životních podmínkách lidu a výsledkem bylo to, že království upadlo do chaosu a vládnucí faraon byl svržen z trůnu. Kleopatra teď jasně viděla, že je to panovník, který se sám nenaučil nic, ale měl tu drzost chtít ji poučovat.

„Především úcta. Úcta k někomu, kdo je tvým otcem a navíc tvým panovníkem,“ pokračoval faraon. „Úcta, kterou jsi mi před chvílí v přítomnosti zástupce Říma neprokázala.“ Ptolemaios se k ní obrátil zády a vykročil směrem k trůnu. „Co myslíš? Jak ses chovala? Chtěla jsi ukázat, čím jsi obdařená? Ukázat mně a Římu, jak velkou královnou se jednou máš stát?“ hřímal.

„Otče, žádám tě...“

Ptolemaios se k ní s hněvivým výrazem prudce otočil.

„Jsem tvůj panovník!“

Kleopatra sevřela pěsti tak silně, až jí zbělely klouby na prstech. Byla by mu ráda vykřičela přímo do tváře, že ona je předurčena stát se velkou královnou a že má k tomu mnohem lepší předpoklady než on. A že kdyby nebylo jí a toho římského vojáka, provedl by nezměrnou hloupost a riskoval, že uvrhne Egypt do nové tragédie. Raději se však kousla do jazyka. Jestli nechce být jako její otec, musí být schopná učit se z vlastních chyb – podobně jako z té, které se dopustila před chvílí kvůli vlastní neuváženosti. Zhluboka se nadechla. Tentokrát se zachová jinak. Tak, jak to udělal Marcus Antonius.

„Máš úplnou pravdu, Veličenstvo. Jednala jsem impulzivně, bez přemýšlení. Proto tě ještě jednou prosím za odpuštění. Jednala jsem tak ale jen proto, že jsem si přála, abys na mě byl pyšný, a taky jsem chtěla veliteli Antoniovi, a tedy i Římu, ukázat, že naše dynastie stojí na pevných základech a že tvoje nástupkyně je hodna otce, který ji zplodil.“

Faraonovy rysy se uvolnily. Nastala chvíle pro konečný tah.

„Ale jestli dovolíš, Veličenstvo,“ pokračovala, „myslím, že moje nevhodné chování před velitelem Antoniem tvou osobu nezesměšnilo, naopak. Jsem si jistá, že tak získal další důkaz o tvé moudrosti, protože jen ten, kdo je moudrý, umí vyslechnout dobré rady, které přicházejí od někoho jiného, a rad špatných si nevšímá.“

Ptolemaios ji chvíli nehnutě pozoroval a pak se mu na tváři objevil náznak úsměvu. Přiblížil se k ní a tvářil se laskavě.

„Dcero moje,“ řekl a zlehka ji vzal kolem ramen. „Nemusíš mi dokazovat nic z toho, co se týká tvých schopností, protože jsem si jich dokonale vědom. A taky vím, že se budeš umět důstojně zhostit role královny Egypta.“

Kleopatra potlačila úsměv. A je to, pomyslela si. Uvědomovala si, že to byla jen jedna z mnoha zkoušek, kterou jí bohové uchystali, ale toto byl dobrý začátek. Konečně se faraon rozhodl sdílet s ní vládu nad královstvím.

Pak Ptolemaios dodal: „A k tomu dojde ve správnou chvíli.“

Ta faraonova věta v Kleopatře vyvolala bolestný pocit. Vzhledla k otci. V jeho očích znovu uviděla to zvláštní, nerozluštitelné světlo. Učila, jak stisk faraonových rukou na jejích ramenou zesílil.

„Víš, že v mnohém jsi jako tvá matka? Zdědila jsi její bystrou mysl a nepochybně i jejího ducha. Byla to totiž velmi chytrá žena. Už jsem ti to říkal?“

Kleopatra se napřímila a překvapením otevřela ústa. Bylo to poprvé, kdy začal spontánně mluvit o její matce.

„Ne, otče, nikdy jsi o tom nemluvil.“ Pronesla ta slova téměř šeptem.

„A to není jediná věc, kterou jsi po ní zdělila. I tvá krása je stejná. Velmi mi ji připomínáš.“

Tentokrát to nebyl úsměv, co Kleopatra potlačila. Cítila, jak jí zvlhly oči.

„A byla to taky žena, která uměla učinit muže šťastným.“ Ptolemaiovy ruce jí sklouzávaly po pažích až do výše pánve a pak objaly její boky. „Říkám si, jestli máš po ní i toto.“

Kleopatra se ho snažila impulsivně odstrčit, ale faraon ji tiskl silněji, přitáhl ji k sobě a ruce jí položil na zadeček.

„Veličenstvo, prosím, nech mě,“ zaprosila.

„Měla bys vědět, že když chceš sdílet vládu s faraonem, je třeba upevnit vládu manželstvím. Tak proto mi chceš odolávat? Když se považuješ za dost velkou na to, abys vedla Egypt, pak to znamená, že jsi dost silná i na to, abys projevila faraonovi náklonnost, kterou si zaslouhuje.“

Ptolemaios se přiblížil natolik, že se špičkou nosu téměř dotýkal toho jejího. Znovu vnímala jeho dech páchnoucí kořeněným vínem, který jí vydechoval přímo do tváře. Až v žaludku ucítila, jak je odporný a musela potlačit náhlou nevolnost.

„Dost, otče,“ řekla a snažila se vymanit z jeho sevření. Marně se pokoušela zadržet slzy, které jí stékaly po tváři.

„Stálé odmítání mé osoby není to, co čekám od královny,“ vyčítal jí Ptolemaios a přiblížil se svými rty k těm jejím. „Jestli jí chceš být, dělej to, co panovnice dělat musí.“

Sálem se rozlehl faraonův výkřik. Kleopatra, celá zadýchaná, stála a pozorovala svého otce. Dotkl se obličeje a nevěřicně sledoval krev na konečcích prstů. Ze škrábanců, které mu vrásnily tvář, stékaly malé rudé kapky až k okraji líce, než padly do prázdna a roztříštily se na mramoru trůnního sálu. Kleopatra jen odtáhla třesoucí se ruku s prsty ještě sevřenými jako drápy.

V příštím okamžiku už ležela na podlaze. Teď si zase ona zakrývala tvář, kam ji hřbetem ruky uhodil faraon.

„Nejsi jako tvá matka!“ zařval Ptolemaios. „Jsi jen obyčejná děvka, a kdybys nebyla má dcera, nechal bych tě hned zabít!“

Trůnním sálem se ozval smích.

„Můj pane, tvoje sladká dceruška by to přijala ráda, jen kdyby se nemusela přitom vzdát své nezměrné pýchy.“

Kleopatra se otočila za hlasem. Slzy, které jí zamlžovaly zrak, nedovoľovaly vidět do tváře tomu, kdo promluvil, ale nebylo to ani třeba – nepřijemný zvuk hlasu nevlastní sestry byl nezaměnitelný.

„Výborně, drahá sestro. Musím uznat, že jsem tě podcenila. Kromě rozdávání facek je umíš taky dobře přijímat,“ posmívala se jí Arsinoé a přistoupila k faraonovi.

Kleopatra vstala a rukou si otřela oči. Zrak jí teď už zase sloužil. Uviděla ji, jak objímá Ptolemaia a ten ji k sobě tiskne paží ovinutou kolem pasu.

„Máš pravdu, otče,“ usmála se její nevlastní sestra posměšně. „Musí se ještě hodně učit, ta naše Kleopatra.“

„Jak vidím, měla bych se něco naučit od tebe,“ odpověděla jí plativým hlasem. „Přinejmenším umění nevěstky.“

„To stačí,“ přerušil je důrazně faraonův hlas. „Pro dnešek jsme toho namluvili dost. Teď jdi do svých komnat. Dnešní události mě nutí zvážit předání vlády budoucí královně, která bude umět zaujmout moje místo. Možná si budu muset ještě rozmyslet, komu ho předám,“ uzavřel a přeskočil pohledem na Arsinoé. Odpověděla zlomyslným úsměvem určeným Kleopatře.

„To já jsem tvoje nejstarší dcera, to já se mám posadit na trůn jako panovnice,“ slyšela Kleopatra svůj hlas, který byl mnohem vyšší, než by si byla přála.

Faraon jen potřásl hlavou.

„Není k ničemu připomínat práva, ale ukázat, jak dbáme na povinnosti, i přes vlastní pýchu.“

Kleopatra znovu ucítila, jak jí od žaludku stoupá hněv. Tento muž s ní mluví o povinnostech! Tak by si přála říct mu od plic všechno, co si o něm myslí. Toho dne už ale způsobila tolik zmatků, že nevěděla, jestli se jí vůbec podaří je napravit.

„A kromě toho,“ pokračoval Ptolemaios a rychle pohlédl na Arsinoé, která mu oplácěla širokým úsměvem, „svěřit někomu úlohu královny je rozhodnutí, které musím udělat já.“ Nato odešel z trůnního sálu a nechal za sebou mladší dceru, jak se ještě naposledy posměšně usmívá.

Kleopatra zůstala nehnutě stát ve velké místnosti, teď už prázdné a ztichlé. Společníkem jí byl jen nepřijemný pocit hněvu.

* * *

Zahrada královského paláce se nořila do stínů noci narušovaných jen světlem loučí, umístěných podél chodníků, které se od paláce větvily všemi směry jako vlákna pavučiny.

Kleopatra pozorovala pěšinku před sebou. Seděla opřená o kmen obrovského stromu obklopeného vysokými rozkvetlými ploty. Tam, skrytá v bujné vegetaci, se cítila bezpečně.

Ruce se jí ještě trásly kvůli tomu, co se jí před chvílí stalo. Nemohla uvěřit, že faraon, její vlastní otec, se k ní pokusil chovat násilně.

Znovu před sebou viděla jeho rozzlobenou tvář a zlomyslný škleb Arsinoé. Pokoušela se nemrkat, aby zadržela slzy. Ty dva pocítila svým pláčem už víc než dost.

V posledních hodinách se cítila sevřená sklíčeností a strachem – ba dokonce hrůzou z pomyšlení, že by se jí faraon mohl znovu pokusit zmocnit.

V zajetí těchto pocitů propadala strašným představám. Nejprve ji napadlo, že uprchne z paláce a bude žít jako obyčejná dívka, pak že ho zabije a bude popravena. Nakonec myslela dokonce na to, že si vezme život.

S hlavou skloněnou mezi koleny se začala při těch trýznivých představách třást. Bylo by vlastně snadné je uskutečnit a odevzdat se hněvu bohů. Zároveň ji ale děsila myšlenka, že by nechala věci tak, jak jsou, a smířila se s životem jako v nějaké noční můře.

Čím usilovněji na ně myslela, tím neodbytnější měla pocit, že se zblázní. Při každém pokusu rozplést ty zmatené myšlenky se jí zdálo, že přichází o rozum. Konečně se rozplakala a přivaly slz doprovázely tiché vzlyky.

Tolik by si přála zemřít.

„Kdo je tam?“ ozval se náhle nějaký hlas a přiměl ji vyskočit. Oslepující světlo louče, které se objevilo ve tmě, ji přimělo, aby si zakryla tvář. Jakmile si oči přivykly na světlo, spatřila mladého strážného, jak si ji pozorně prohlíží.

„Ty jsi králova otrokyně?“ zeptal se neznámý.

„To bych raději zemřela,“ zašeptala. Odsunula jeho ruku a nechala louči, aby jí osvětila tvář.

Mladík ucouvl, jako kdyby právě spatřil nějaký přízrak.

„Princezno!“ zvolal a poklekl. „Odpusť, nepoznal jsem tě.“

„Nevadí.“ Kleopatra si hřbetem ruky otřela slzy. „Jen se teď klidně vrať na své místo,“ poručila mu. Její hlas jí samotné zněl cizí, téměř jako kdyby mluvil někdo jiný.

Voják vstal, ustoupil o krok a pak se otočil, aby se vrátil tam, odkud přišel. Kleopatru zamrazilo. Najednou v ní pomyšlení, že znovu zůstane sama s těmi temnými myšlenkami, vyvolalo strach.

„Počkej!“ zavolala na něho.

Viděla, jak se s ustrašeným výrazem otáčí a vrací k ní.

„Znovu prosím o odpuštění za to, co jsem předtím řekl, princezno.“

Kleopatra jen potřásla hlavou. „Nech to být a posad se tu.“

„Obávám se, že jsem ti nerozuměl,“ koktal mladík polekaně.

„Jen se bojím zůstat sama.“ Cítila se hloupě, ale v té chvíli byla pravda to jediné, co dokázala vyslovit. „K tomu není žádný důvod, princezno. Královská zahrada je dobře strážena.“

„O to mi nejde. Řekla jsem, aby ses posadil.“

Muž poslechl. Teď, když byl blízko ní ve světle louče, kterou zasadil do praskliny stromu, nemohla si nevšimnout jeho pohledné tváře a urostlého, svalnatého těla. Hlavou jí do úplného vyčerpání vířily myšlenky, dokud jedna z nich, ta nejsilnější, nepřekryla všechny ostatní. Nikdy, až do této chvíle, nepoznala žádného muže. Napadlo ji ale ještě něco jiného – nechce, aby tím prvním byl její otec. Vlastní nevinnost byla příliš vzácný dar, než aby ji věnovala muži, kterým tak pohrdala.

Myšlenky ustoupily. To ona je odsunula. Cítila se natolik zmatená, že už nedokázala ovládat své chování. A tak se poddala instinktu.

Natáhla ruku k mladíkově hrudi. Trhl sebou a výraz strachu vystřídal překvapení.

„Princezno, co to...“

Položila si prst na ústa.

„Nic neříkej.“ Uchopila ho v zátylku a přitáhla k sobě. Viděla to už mnohokrát. Nevěděla, jestli bude schopná ho políbit tak, jak se má. Vlastně ani netušila, jak na to. Přestala o tom uvažovat.

Jejich rty se setkaly, nejprve nesměle, pak ale s větší jistotou. Trvalo to možná jen chvíli – a možná celou věčnost. Jejich ústa splynula, jazyky se ve hře hledaly navzájem.

Pevně ho objala a pod rukama cítila silné svaly na jeho zádech, zatímco její pružné nohy se tiskly k těm jeho, pevným a silným. Z celého mladíkova těla prýštila energie a síla.

Právě tu jeho pulsující a zvětšenou sílu teď ucítila na svém břiše. V mžiku se skláněla nad ním. Stáhla mu tuniku a bederní roušku, takže zůstal nahý,

a pak se začala o něho třít svými boky. Odrhnula okraj svých šatů a nechala tak odhalená ňadra. Znovu ho k sobě přitiskla. Zaklonila hlavu, ve vlhkém horku zasténala a pak znovu a znovu pokaždé, když se jeho jazyk střídavě dotýkal jejích prsou.

Sklonila se k jeho tváři a spatřila v ní oči naplněné touhou. Stále se dívala do těch očí a přitom uchopila tu sílu, pevnou jako žula a napnutou až k explozi. Vedla ji tak, až se setkala s její nevinností, kterou její otec nikdy nebude moci dostat.

Její otec... To kvůli němu to teď dělá. On je příčinou. Nutil ji, aby se vzdala toho nejcennějšího, co má. A ona mu to právě dovoluje.

„Ne!“ vykřikla.

Prudce se od mladého muže odtrhla.

„Odejdi,“ zasténala. „Jdi pryč. Hned!“

Zůstal bez hnutí, zkamenělý, s výrazem napůl hloupým, napůl zneklidněným.

„Princezno...,“ zamumlal.

„Odejdi, už jsem řekla!“ křičela tak, že ji bolelo v hrdle.

Mladík vyskočil. Bleskovým pohybem na sebe vzal bederní roušku a pak utekl, jako kdyby měl v patách nějakou šelmu.

Kleopatra klesla k zemi. Teď už se slzám vůbec nebránila, bylo by to zbytečné. Křičela ze všech sil a v plné síle své bolesti. A pak přišel už jen usedavý pláč.

Přeložila Eva Klímová